

❧ KAPITEL 1 ❧

”Er du ikke snart færdig?” spurgte Olivia Abbott sin mor. Olivia havde overtalt sin far til at droppe sin ugentlige tai chi-aften ved at ryste en pompon i hovedet på ham, men hendes mor var travlt optaget af at brodere på nogle gardiner til stuen.

”Ikke helt,” mumlede hendes mor.

”Hvorfor tager det så lang tid?” stak Olivia til hende.

”Det er en margerit,” vrissede hendes mor koncentreret. ”Med fireogtredive blade.”

Olivia så igen på sit lyserøde ur. Der var kun gået to minutter, siden hun sidst havde tjekket. Hun havde

det, som om hun befandt sig i en tidslomme: Hun havde aldrig følt tiden gå så langsomt, og alligevel nærmede morgendagen sig med hastige skridt. Om fjorten timer og syv minutter ville *Scribe*, hendes skoleavis, afsløre noget, som Olivia havde holdt hemmeligt i ugevis: at hun på sin første skoledag i Franklin Grove havde fundet den tvillingsøster, som hun aldrig havde vidst, hun havde. Det var ikke just noget, Olivia ønskede, at hendes adoptivmor og -far skulle læse i skoleavisen.

Hun var nødt til at fortælle dem det med det samme, uanset hvor meget de ville flippe ud.

”Mor, jeg må tale med dig,” sagde hun langsomt.

”Kun ti blade tilbage,” sagde hendes mor.

Godt irriteret lagde Olivia begge hænder på sin mors skuldre og rystede dem blidt.

”Vågn op, mor!” råbte hun, som om hun kaldte sammen til en cheer. ”Det Er Din Datter, Olivia, Der Kalder. Jeg Skal Tale Med Dig Og Far Om Noget Meget Vigtigt LIGE NU!”

”Du godeste, skat!” gispede hendes mor og sprang bekymret op af stolen. ”Det må du undskylde. Er der noget, du vil snakke om?”

Olivia himlede med øjnene. Forældre kunne være så tykhovedede indimellem.

”Bare rolig.” Hendes mor tog hende i hånden. ”Du kan sige hvad som helst til os.”

”Sæt jer hellere ned,” foreslog Olivia.

Hendes forældre så nervøst på hinanden og satte sig på kanten af sofaen. Olivia tog en dyb indånding og fik sommerfugle i maven. Ordene kom væltende, da hun åndede ud. ”På min første skoledag mødte jeg Ivy og fandt ud af, at hun er min søster.”

Olivias mor nikkede, som om hun forstod det, og Olivia følte et sus af lettelse. Hun havde ofte nævnt Ivy for sine forældre, selvom hun aldrig havde ladet dem møde hende. Hun var bange for, at de straks ville opdage ligheden mellem dem.

”Ja, min skat. Og jeg er så glad for, du allerede har fået så gode venner i den nye skole,” smilede hendes mor imødekommende.

”Det samme her.” Hendes far sank en klump og så forvirret ud.

De fatter ikke en brik, tænkte Olivia. Det bliver vanskeligere, end jeg havde regnet med.

”Jeg mener ikke, at Ivy og jeg er *ligesom* søstre,” sagde hun forklarende. ”Vi *er* søstre. Hun blev født den samme dag som mig i Owl Creek. Vi blev begge bortadopteret, da vi var et år. Vi er enæggede tvillinger.”

Olivia kunne nærmest se et skilt med BESKED IKKE MODTAGET blinke hen over hendes forældres hoveder. Hun valgte en anden taktik. Hun klemte sig ned mellem sin mor og far i sofaen. Hun holdt sin venstre hånd frem, så de kunne se den mørke smaragdring på hendes langfinger.

”I ved godt, at jeg fik denne her ring af mine biologiske forældre,” sagde Olivia og så fra sin mor til sin far. De nikkede begge to. ”Ivy Vega har en præcis magen til.”

Der var en lang pause. Så sagde hendes far: ”Men hvordan kan denne Ivy ...”

”Du gødeste!” afbrød fru Abbott. ”Du har en enægget tvillingesøster!” udbrød hun, som om hun selv havde regnet det hele ud.

”Gudskelov,” sukkede Olivia og sank ned i sofaen. Hvis det var så svært at få sine forældre til at forstå, at hun havde en tvilling, kunne hun slet ikke forestille sig at skulle forklare sin anden store hemmelighed: at Ivy var vaskeægte vampyr. Det skulle hun heldigvis heller ikke, for den hemmelighed måtte hun ikke afsløre for nogen som helst, så længe hun levede.

”Og dér faldt tiøren,” sagde hendes far og gned sig med stor klogskab på hagen. Han sagde altid den

slags ting for at lyde mere som en Kung Fu-mester end en revisor.

”Adoptionsbureauet sagde ikke noget om en søster,” sagde hendes mor. Hun sagde ordet ”søster”, som om hun sagde ”en million dollars”.

”Ivy blev overladt til et andet adoptionsbureau,” forklarede Olivia.

”Men hvorfor skulle jeres biologiske forældre skille jer ad?” spurgte hendes mor. ”Ved Ivy, hvem jeres forældre er?”

Olivia smilede. Hendes mor spurgte om alt det, hun og Ivy havde forsøgt at få svar på i flere uger uden held.

”Hun ved det ikke,” svarede Olivia, ”og det gør hendes far heller ikke,” tilføjede hun. ”Han er hendes eneste forælder.”

”Wauw,” sagde hendes mor kort efter. ”Jeg mener ’wauw-wauw’!” Olivia fnisede. ”Hvordan fandt I to dog hinanden efter alle de år?”

”Jeg stødte på hende på gangen, da jeg ledte efter inspektørens kontor,” svarede Olivia. Det gik op for hende, at hendes far var helt tavs. ”Sig noget, far. Er du ikke overrasket?”

Han rystede på hovedet. ”Jeg har altid vidst, at min

lille pige havde en dobbelt aura.” Olivia anede ikke, hvad det betød, men han virkede besynderligt stolt. Pludselig slog han armene om hende og gav hende et stort kram.

Olivias mor klappede henrykt i hænderne og deltog straks i krammet. ”Der findes et til menneske derude, som er lige så skøn som vores datter!” erklærede hun med stor glæde.

”Tag det nu roligt!” Olivia lo, mens hun forsøgte at skubbe sine forældre væk.

”Jeg glæder mig til at møde hende,” sagde hendes mor. Hun rejste sig og rettede på blusen. ”Kan hun ikke spise aftensmad med os?”

Olivia så på sit ur med et skeptisk blik. ”Men vi skal jo spise om en time.”

Hendes mor nikkede. ”Du skal også spørge hendes far. Jeg vil møde manden, der har sørget for min datters søsters opvækst. Tror du, de kan lide zucchini? Nå, det finder vi ud af. Ring til hende! Fart på!” Olivias mor viftede hende op ad trapperne, mens hun selv gik ud i køkkenet. ”Kom, Steve. Du kan hakke grøntsager med din samuraikniv.”

Ivy fandt endelig den ringende mobil, som lå begravet under en stor bunke tøj ved siden af hendes kiste. Hun

stak hånden ind og fandt den efter det tiende ring.

”Hallo,” sagde hun lettere forpustet. ”Jeg har fortalt dem det!” lød hendes søsters stemme.

Ivy skubbede nogle bøger væk og satte sig ned. ”Hvordan tog de det?” Hun og Olivia havde først lige afsløret, at de var tvillinger over for Toby Decker, en af skoleavisens skribenter, i fredags. Men da han havde fortalt, at det var lykkedes ham at skrive historien, så den kunne nå med i onsdagsudgaven, vidste pigerne, at de hellere måtte fortælle deres forældre det. Hele skoledagen havde Olivia virket lige så nervøs over at skulle fortælle sin forældre det, som Ivy havde været over at skulle fortælle sin far det.

”De er helt oppe at køre over dig, Ivy,” sagde Olivia. ”Det gik endnu bedre, end da jeg fortalte dem, at jeg havde fået 12 sidste år! Hvad sagde din far?”

Ivy tøvede. ”Ikke noget.”

”*Ikke noget*, fordi han ikke kunne håndtere det, eller *ikke noget*, fordi han altid har vidst det?” spurgte Olivia, ”eller *ikke noget* sådan helt bogstaveligt?”

”*Ikke noget*, fordi jeg ikke har sagt det endnu,” indrømmede Ivy.

”I-vyyy!” tryglede Olivia.

”Hey,” sagde Ivy, ”du trak den også ud til det sidste,

husker du nok. Jeg var lige på vej op for at fortælle ham det, da du ringede.” Og det var sandt. Hun havde forsøgt at gå ovenpå i tre timer.

”Okay, okay,” sagde Olivia. ”Kan du lide ovenbagte squash?”

”Det kan jeg vel,” svarede Ivy. ”Hvorfor?”

”Fordi min mor vil invitere din far og dig på middag i aften.”

”Det er nok ikke så godt,” sagde Ivy tvivlende. ”Min far spiser knap nok menneskeføde ... og det kan skræmme ham, hvis han møder dine forældre for hurtigt.”

”Jeg lover, at min far ikke opfører sig underligt,” tilbød Olivia.

Det er min egen far, der bekymrer mig, tænkte Ivy. ”Er det i orden, hvis jeg kommer alene?” spurgte hun. ”Jeg har brug for en undskyldning for at slippe væk hjemmefra, efter at jeg har fortalt ham om os.”

”Klart.” Olivia holdt en pause. ”Du lyder ikke særlig optimistisk,” gjorde hun opmærksom på, ”selv af en goth at være.”

Ivy tog en pude og lagde hovedet på den. ”Min far afskyr at tale om min adoption, Olivia,” sagde hun. ”Hver gang jeg bringer det på bane, skifter han emne.

Og han er meget gammeldags anlagt, hvad angår at omgås mennesker.”

”Tror du ikke, han vil kunne lide mig?” spurgte Olivia.

”Jo, det vil han. Det ved jeg,” svarede Ivy usikker på, om hun prøvede på at overbevise Olivia eller sig selv. ”Min far har et godt hjerte. Han gør nok en undtagelse, når det gælder min blodsøster. Men det tager nok lidt tid, før han vænner sig til dig.”

”Det har han bare at gøre,” erklærede Olivia, ”for vi to er uadskillelige.”

”Som tyggegummi og sort lakrids.” Ivy smilede. Lige meget hvad hendes far ville sige, følte hun sig heldig over at have fundet Olivia. Hun tog en dyb indånding og satte sig op. ”Godt, jeg fortæller ham det nu.”

Kort efter stod Ivy og kiggede ind gennem den åbne dør ind til sin fars arbejdsværelse. I midten af værelset, der var omgivet af reoler, stod hendes far bøjet over en bred, grå kartonmodel på et højt bord. Ivy kunne se farvekopier af malerier på størrelse med frimærker hænge på indervæggene og storslåede gulvlamper på størrelse med skakbrikker.

Hun vidste godt, at hendes far var blevet hyret til at

indrette en velhaverfamilies krypt i New York. *Vamp Magazine* overvejede allerede at dække historien.

Ivy stod og så stille til, mens hendes far rettede på et lillebitte alter i et af værelserne. Ved siden af det lagde han en stump mørklilla stof som gulvtæppe, men var utilfreds og prøvede med et mørkerødt i stedet.

Ivy elskede at se sin far arbejde. Det var ligesom at se ham lege med et evigt foranderligt goth-dukkehus. Hun kunne sagtens forestille sig en sortklædt velhavervampyr ligge og dase på alteret.

”Hej, Ivy,” sagde hendes far uden at se op.

”Hej,” sagde Ivy med spæd stemme. Hun troede ikke, han vidste, hun stod der.

”Har du noget på hjerte?” spurgte han og samlede en lille sort kiste op med pege- og tommelfinger.

”Nej,” sank Ivy. ”Jeg ville bare sige hej. Du ved, jeg nyder at se på, mens du arbejder. Det mørkerøde tæppe er sejt.”

Hendes far så overrasket på hende.

”Nå, jeg må hellere tilbage til lektierne og sådan,” sagde Ivy med galopperende hjerte. ”Du skulle bare vide, at jeg har en tvillingesøster, der hedder Olivia, som går til fysik sammen med mig. Ses!” Hun for af sted.

”Ivy?” råbte hendes far efter hende.

Hun standsede brat op og gik langsomt tre skridt tilbage, så hun igen kunne se sin far gennem døråbningen. Han stod oprejst med den lille kiste i hånden, som var den et udråbstegn ved siden af hans åbenstående mund.

”Hvad var det, du sagde?” spurgte han.

”Jeg har en tvilling,” hviskede Ivy.

”Det kan ikke passe.” Hendes far rystede på hovedet.

”Jo, det kan,” sagde Ivy og forsøgte at smile. ”Hun hedder Olivia. Hun flyttede hertil først på skoleåret.”

”Og hvordan,” spurgte hendes far, ”ved du, at denne pige er din tvilling?”

”Fordi vi ligner hinanden på en prik,” svarede Ivy.

”Der er mange, der ligner hinanden,” sagde hendes far som modargument.

Ivy så ned på smaragdringen i halskæden om hendes hals. ”Men der er ikke så mange, der ligner mig og har en ring magen til,” understregede hun.

Hendes far tog en dyb indånding gennem næsen. ”Det er ... noget af en overraskelse,” sagde han langsomt.

Ivy krympede sig. ”Der er mere,” sagde hun.

Han blev en tone blegere, hvilket ikke er nemt for en vampyr.

Ivy hærdede sig selv. ”Hun er menneske.”

Hendes far gispede, og den lillebitte kiste faldt ud af hans hånd. Han greb desperat ud i luften efter den, men den smuttede mellem hans fingre. Idet han rakte ud, ramte han uheldigvis sin model med oversiden af hånden, så den ene fløj styrtede sammen og knuste to lænestole med drager på.

Han så fortvivlet ned på sin model.

”Undskyld,” peb Ivy.

”Det var ikke din skyld,” sagde hendes far fraværende og gik hen og satte sig bag sit skrivebord. Han gemte sit ansigt i hænderne. ”Kender hun til dit sande jeg?” spurgte han og så op kort efter.

Af alle de spørgsmål Ivy havde ventet, han ville stille, frygtede hun det her mest. Hun nikkede, og hendes far lukkede skuffet sine øjne.

Jeg får stuearrest i al evighed, tænkte hun. ”Hun ville have opdaget det før eller siden,” udbrød Ivy. ”Og Olivia sladrer ikke til nogen. Hun ved, hvor alvorligt det ...”

Hendes far havde løftet hånden for at standse

hendes talestrøm. ”Jeg forstår det godt,” sagde han helt enkelt. Han så på hende med et strengt blik, men Ivy syntes ikke, han så vred ud. Han tog en dyb indånding. ”Hvordan har du det med den søster, du har fundet?”

”Jeg elsker hende,” sagde Ivy nøgternt. ”Jeg kan ikke forestille mig et liv uden hende. Det er, som om det var meningen, vi skulle mødes.” Ivy stod helt stille og ventede på et svar, men hendes far så bare lige ud i luften. Endelig sagde hun: ”Er det i orden, at jeg spiser aftensmad hos hende i aften?”

”Har du lavet lektier?” spurgte hendes far udtryksløst.

”De fleste,” svarede Ivy.

”Så må du gerne,” tillod han og tvang et lille smil frem. Han kom hen for at give hende et hurtigt kram, inden han så ned på sin model. ”Der skal vist lægges en del arbejde i den,” sagde han, men hans tanker var tydeligvis et andet sted.

Ivy nærmest hoppede tilbage til sit værelse i kælderens. *I betragtning af at jeg troede, han ville bryde ud i flammer*, tænkte hun, *tog han det faktisk helt pænt.*

